

Da je meni čarobni štapić...

Dan kao i svaki drugi. Još jedna utrka u nizu. Strah, razmišljanje, emocije... sve se skupilo. U glavi mi se vrti film, film dugačak godinu dana. Prisjećam se svih teških treninga, ozljeda i tuge, ali isto tako znam da sam spremna. Nikad spremnija! S puno ljubavi prema tome što radim i s puno vjere u sebe putujem prema Splitu, na natjecanje koje će obilježiti još jednu atletsku godinu. Godinu punu uspona i padova. Sve ide svojim slijedom. Prijem na stazu, zagrijavanje, prebiranje vlastitih misli, slušanje muzike i za kraj, poseban, jedino nama jasan, razgovor mene i trenera. Sat otkucava, štoperica je u stanju pripravnosti... kad odjednom... kraj startnog bloka, u mojoj stazi ugledam jedan čarobni štapić. Hmm... zastanem na trenutak i razmislim. „Zašto se nalazi baš u mojoj stazi?“ upitam samu sebe i dodam „tko ga je tu postavio...možda se netko zbunio.“ U tom mi trenutku ništa nije bilo jasno. Jedino što sam znala je da meni taj štapić nije potreban. Vjerujem u sebe, trčat ću brzo koliko me noge nose, a štoperica će kao i uvijek pokazati baš onaj rezultat koji sam i zaslužila. Znam, bilo bi lijepo kad bih ga uzela i zaželjela želju. Kad bih mu mogla reći koliko brzo želim trčati i što želim ostvariti. Ali... duboko u sebi znam da tada ne bih bila sretna. Neki puta želje se ne ostvare iz razloga što još nisi spreman na njih i baš zato nije potrebno žuriti. Sve će doći u svoje vrijeme, sve u ono što vjeruješ i ono što silno želiš. Odlučila sam da ću svoj čarobni štapić pokloniti djevojci do sebe, mojoj najvećoj „konkurenciji“. Usljedila je utrka. Ona je moj čarobni štapić iskoristila na najbolji mogući način. Zaželjela je želju, stići prva, pobijediti me i otrčati vrijeme za odlazak na prvenstvo Balkana. Želja joj je ispunila i sva je ponosna slavila s titulom do iduće godine, a onda godinu dana nakon odlučila prestati trenirati. Kaže dosadila joj atletika, ne zanima ju više to, ostvarila je što je htjela. A ja, ja i dan danas trčim, veselim se i tugujem, svakom koraku naprijed s osmijehom se radujem, dok one unatrag sa zahvalnošću prihvaćam jer znam da je za sve u životu potreban veliki trud, puno strpljenja i odricanja, ali na kraju se sve to isplati. Na kraju dana legnem u krevet, sretna i ispunjena, zadovoljna sobom i svojim postupcima jer znam da nijedan čarobni štapić ne može nadmašiti istinski osjećaj ponosa i ostvarivanja snova gradeći samog sebe.